

Prefață

Traducerea *BBNT* este o traducere a Noului Testament în limba română, din manuscrisele grecești vechi, care își propune să redea mesajul apostolic despre credința în Hristos, într-un limbaj modern, curgător și intuitiv pentru cititorul contemporan.

**Ediția de față este o ediție de
studiu, cu note explicative.**

Apocalipsa lui Ioan

Prezentarea cărții

¹Revelația lui Isus Hristos, pe **1** care Dumnezeu i-a dat-o ca să le arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând, și pe care i-a arătat-o robului său Ioan, prin îngerul său, prin care a trimis-o. ²Iar Ioan a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, tot ce a văzut. ³Fericiți sunt cei ce citește și cei care ascultă cuvintele profeției și care păzesc cele scrise în ea, fiindcă timpul este aproape.

⁴Ioan, către cele șapte Biserici din Asia: Har vouă și pace de la Cel care este, Cel care era și Cel care vine, și de la cele șapte duhuri care sunt înaintea tronului Său ⁵și de la Isus Hristos, Martorul, Cel Credincios, Întâiul Născut din

morți și Stăpânul împăraților pământului.

Celui ce ne iubește, celui ce ne-a eliberat de păcatele noastre prin sângele Său ⁶și a făcut din noi o împărăție, preoți ai lui Dumnezeu Tatăl Său – a Lui să fie slava și puterea, în vecii vecilor! Amin!

⁷Iată, El vine pe nori și orice ochi îl va vedea, chiar și cei care

L-au străpuns, și vor plânge din pricina Lui toate semințiile pământului. Da! Amin!

⁸Eu sunt Alfa și Omega,† zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, Cel care era și Cel care vine, Cel Atotputernic.

Viziunea din Patmos

⁹Eu, Ioan, fratele vostru și părtaș împreună cu voi

† 1.8 Aici începe seria titlurilor divine „alfa și omega”, „începutul și sfârșitul”, „primul și ultimul”. Repetarea lor indică măreția lui Dumnezeu. La început titlurile îl descriu pe Dumnezeu, la sfârșitul Apocalipsei ele îl descriu pe Hristos și divinitatea lui.

la suferința, la Împărăția și răbdarea în Isus, mă aflu în insula numită Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și mărturisirea lui Isus. ¹⁰ În ziua Domnului eram în duh și am auzit în spatele meu un glas puternic, ca de trâmbiță, ¹¹ care spunea: „Ceea ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea”.

¹² M-am întors să văd al cui era glasul care vorbea cu mine, și când m-am întors am văzut șapte sfeșnice de aur, ¹³ iar în mijlocul lor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat cu un veșmânt lung până la pământ și încins la piept cu un brâu de aur. ¹⁴ Capul și părul lui erau strălucitoare ca lâna albă, ca zăpada, iar ochii lui erau ca para focului, ¹⁵ picioarele lui asemenea aramei topite în cuptor, iar glasul lui ca vuietul multor ape. ¹⁶ Ținea în mână

dreaptă șapte stele și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri. Fața lui era ca soarele când strălucește cu putere. ¹⁷ Când l-am văzut, am căzut la picioarele lui, ca mort. Dar El și-a pus mâna dreaptă peste mine și mi-a spus:

„Nu te teme,
Eu sunt Cel dintâi
și Cel de pe urmă,
¹⁸ Cel viu!
Am fost mort și, iată,
sunt viu în vecii vecilor
și am cheile morții[†]
și ale împărăției morților.[†]”

Dictarea celor șapte mesaje

¹⁹ Scrie, așadar, ceea ce ai văzut, și cele ce sunt și cele ce vor fi după acestea. ²⁰ Cât despre taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna mea dreaptă și a celor șapte sfeșnice de aur, iată: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici, iar cele șapte sfeșnice sunt cele șapte Biserici.[†]

[†] 1.18 Lit.: „Thanatos”. Înseamnă „moartea” - ca fenomen, dar și Thanatos, zeul morții. [†] 1.18 Lit.: Hades. Se poate traduce: „locuința morților”, „împărăția morților”. În mitologia greacă, peste Hades, domnea zeul morții, numit tot Hades.

[†] 1.20 Prin „îngerii bisericilor”, unii comentatori înțeleg „păstorii bisericilor”. Totuși, explicația nu este convingătoare. În schimb, în toată cartea Apocalipsa putem observa o strânsă legătură între slujirea și destinul oamenilor și îngerilor.

Mesajul către Efes

¹ Îngerului Bisericii din
2 Efes scrie-i:

Așa spune Cel care ține în mână sa dreaptă cele șapte stele, Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:[†]

² Știi faptele tale,[†] munca ta și perseverența ta și că nu-i poți suferi pe cei răi și că i-ai pus la încercare pe cei care se dau drept apostoli, dar nu sunt, și i-ai dovedit mincinoși. ³ Că ai răbdat și ai suferit pentru

Numele meu și nu ai oboșit. ⁴ Dar am ceva împotriva ta, că ai lăsat deoparte dragostea cea dintâi. ⁵ Amintește-ți, așadar, de unde ai căzut, pocăiește-te și fă iarăși faptele de la început![†] Altfel,[†] voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui.[†] ⁶ Totuși ai ceva bun: urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.[†] ⁷ Cel ce are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericilor: celui biruitor îi voi da să mănânce din pomul vieții[†] care este în raiul lui Dumnezeu.[†]

[†] 2.1 Isus se prezintă asemănător Bisericii din Efes (no.1, 2:1) și Bisericii din Sardes (no.5, 3:1), amintind cele șapte stele din mână sa dreaptă. [†] 2.2 Apare aici în Efes, în 2:2 (no.1), apoi în 2:19, la Tiatira (no.4), în 3:1, la Sardes (no.5), în 3:8, la Filadelfia (no.6), și în 3:15, la Laodiceea (no.7). [†] 2.5 Lipsa iubirii este un defect major

pentru o biserică a Domnului, chiar dacă este extrem de activă și de corectă teologic. „Faptele dintâi” sau „faptele de la început” sunt cele care contează și ele înseamnă „fapte în dragoste”. [†] 2.5 Lit.: „căci de nu”. [†] 2.5 Se observă în Apoc.

2-3 că Domnul Hristos își mustră sever bisericile. Standardele vieții sfinte dorite de El pentru creștini sunt înalte. El are forme de disciplină diverse pentru cei credincioși care nu îl ascultă. Faptul că cineva credincios poate să nu îl asculte pe Hristos, și să fie disciplinat, este intimidant. [†] 2.6 Biserica din Efes a început să fie asemănătoare cu Isus: ei au aceeași atitudine față de „nicolaiți”, o grupare de oameni care se pare că sprijineau ierarhia și conducerea dictatorială în biserică. [†] 2.7 Se pare

că nu mai este nevoie să existe în rai (paradis) sau în Noul Ierusalim (21-22), pomul cunoașterii binelui și răului, ci doar pomul vieții. Prin Hristos noi deja cunoaștem binele și răul, dar avem nevoie să continuăm să cunoaștem și viața lui Dumnezeu, care, este adevărat, o găsim tot prin Hristos. [†] 2.7 Hristos are autoritatea

să dăruiască rodul pomului vieții, într-un mod continuu. Acest pom al vieții care îl reprezintă pe Hristos, se pare, s-a aflat în Eden, este și în rai (paradis) și va fi și în Noul Ierusalim, împreună cu Râul vieții.

Mesajul către Smirna

⁸ Și îngerului Bisericii din Smirna scrie-i:

Așa spune Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a fost mort[†] și a înviat: ⁹ Îți știu necazul și sărăcia – dar ești bogat – și știu batjocura din partea celor care se numesc iudei, dar nu sunt decât o sinagogă a Satanei.[†]

¹⁰ Nu te teme de ceea ce vei suferi! Iată, Diavolul îi va arunca în închisoare pe unii dintre voi ca să fiți puși la încercare, și veți avea zece zile de necaz.[†] Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții.[†] ¹¹ Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericilor: cel

biruitor nu va fi vătămat de a doua moarte!

Mesajul către Pergam

¹² Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i:

Așa spune cel ce are sabia ascuțită cu două tășuri: ¹³ Știu unde locuiești, acolo unde este tronul Satanei.[†] Tu ții cu tărie Numele meu și nu te-ai lepădat de credința în mine nici în zilele lui Antipas, martorul meu cel credincios mie, care a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. ¹⁴ Însă am împotriva ta câteva lucruri: tu ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, cel care îl învăța pe Balac să pună o piatră de poticnire

[†] 2.8 Lit.: „cel ce a ajuns mort”. [†] 2.9 În Apoc. 2:9 (Smirna, no.2) și 3:9 (Filadelfia, no.6) Hristos îi judecă pe unii evrei și îi numește cu severitate „o sinagogă a Satanei”. Așadar, nu doar creștinii din biserici sunt evaluați, ci și iudeii împotriviți, și, de asemenea, și păgânii. [†] 2.10 Zece zile de necaz înseamnă o persecuție destul de puternică, dar limitată. Domnul îi permite lui Satan să conducă asemenea persecuții, dar supraveghează totul și promite cununa vieții, celor care rămân credincioși chiar dacă se vor confrunta cu moartea de martir.

[†] 2.10 Este cununa de învingător. [†] 2.13 Ca și în cazul Bisericii din Smirna, și Biserica din Pergam este confruntată cu o acțiune pe față a lui Satan, 2:13-14. Satan își are tronul în Pergam și chiar locuiește aici, este activ în această cetate.

înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce din cele jertfite idolilor și să se desfrâneze.[†] ¹⁵ Tot așa, ai și câțiva care țin învățătura nicolaiților.[†] ¹⁶ De aceea, pocăiește-te! Iar de nu, voi veni în grabă la tine și mă voi război cu ei cu sabia gurii mele.[†] ¹⁷ Cel ce are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericilor: învingătorului îi voi da mana ascunsă și îi voi da o piatră albă, iar pe piatră va fi scris un nume nou, pe care nimeni nu-l cunoaște, numai cel care l-a primit.

Mesajul către Tiatira

¹⁸ Și îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i:

Așa spune Fiul lui Dumnezeu, Cel ce are ochii ca para focului,

iar picioarele asemenea aramei:
¹⁹ Îți cunosc faptele, dragostea, credința, slujirea și răbdarea, iar faptele tale din urmă sunt mai bune[†] decât cele dintâi.

²⁰ Însă am ceva împotriva ta, că o lași pe Izabela, femeia care își zice că e profet și îi învață și îi amăgește pe robii mei, să se desfrâneze și să mănânce din cele jertfite idolilor. ²¹ I-am dat vreme să se pocăiască, dar ea nu vrea să se pocăiască de desfrânarea ei. ²² Iată, o arunc bolnavă la pat, iar pe cei ce se desfrânează cu ea îi arunc în mare suferință, dacă nu se pocăiesc de faptele ei, ²³ iar pe copiii ei îi voi lovi cu moarte. Și vor cunoaște toate Bisericile că Eu sunt Cel care cercetează lăuntru și inima omului și vă

[†] 2.14 Bisericile din Pergam și Tiatira, no.3 și no.4 în mesajul lui Isus, au o problemă comună, imoralitatea păgână și sincretismul religios: participarea la mesele închinare idolilor și la atracțiile imoralității păgâne. Se vede că este vorba de capcane păgâne, așa cum Balaam și Balac le-au întins lui Israel, în pustiu, dar și de lideri interni (falsa profetesă Izabela), care îi sfătuiesc greșit pe cei din Biserică (2:20-23).

[†] 2.15 Așadar, și în Pergam și în Efes apar „nicolaiți”. Problema conducerii abuzive în biserică era destul de răspândită. [†] 2.16 Sabia gurii lui Hristos apare în 1:17, în viziunea de la început și este amintită aici la Pergam de două ori: 2:12, 16. În rest, nu mai apare în Apoc. 2-3. Războiul cu această sabie, care este sabia Cuvântului, înseamnă probabil o judecată severă. [†] 2.19 Lit.: „mai depline”.

Biserica din Tiatira are calități spirituale clare și, în plus, nu stagnează, ci progresează în continuu. Totuși, și ea va fi muștrată cu privire la imoralitate, sincretism și admiterea unor învățători falși în Biserică.

voi da fiecăruia după faptele voastre.[†]

²⁴ Vouă însă, celorlalți din Tiatura, care nu păstrați această învățătură și nu ați cunoscut „profunzimile Satanei”,[†] cum le zic ei, vă spun: peste voi nu mai pun altă greutate,²⁵ doar țineți cu tărie ceea ce aveți până când voi veni.²⁶ Iar biruitorului, celui ce păzește până la sfârșit lucrările[†] mele

îi voi da stăpânire asupra Neamurilor

²⁷ și le va păstori cu un toiag de fier

și le va sfărâma

ca pe niște vase de lut.

²⁸ Așa îi voi da, după cum și Eu am primit de la Tatăl meu. Și îi voi da Steaua dimineții.²⁹ Cel ce are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericilor.

Mesajul către Sardes

¹ Și îngerului Bisericii din **3** Sardes scrie-i:

Așa spune Cel care are cele șapte duhuri[†] ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, ai făima[†] că trăiești, dar ești mort.² Începe să veghezi și

[†] 2.23 Avertizarea este foarte serioasă și are în vedere „toate Bisericile”. Ispitele imoralității și idolatriei erau, așadar, generale, atacau toate bisericile. S-ar părea că aceste biserici nu mai credeau sau nu mai erau atente că Isus verifică inima și gândurile omului, precum și faptele. În Apoc. 2-3, justiția atentă și răsplătirea sunt caracteristici importante ale domniei lui Hristos.

[†] 2.24 „Adâncimile Satanei”, „profunzimile Satanei”. Probabil se referă la o formă de înțelepciune sau de practică, pe care o considerau emancipată, profundă. Poate că îl respingeau pe Satan, dar considerau că anume plăceri din lume și anumite idei idolatre au profunzimea lor și ar merita acceptate.

[†] 2.26 Sau: „faptele”.

[†] 3.1 Cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu sunt o reprezentare simbolică a Duhului Sfânt, care știe totul și supraveghează totul. Șapte este un număr al desăvârșirii divine. Alternativ, poate fi o formă de exprimare în Univers a Duhului Sfânt. Simbolul apare și în 1:4, 4:5 și 5:6.

[†] 3.1 Lit.: „ai numele”. Și Biserica din Sardes (no.5) și cea din Laodiceea (no. 7), au un simptom comun: par să fie vii, dar sunt de fapt, pe patul morții spirituale.

întărește ceea ce a mai rămas și este pe moarte, fiindcă nu am găsit faptele tale bine încheiate[†] înaintea Dumnezeului meu.³ Așadar, adu-ți aminte cum ai primit și ce ai auzit, păzește și pocăiește-te.[†] Iar dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști ceasul când voi veni asupra ta.[†]⁴ Ai, totuși, în Sardes cateva nume, puține, care nu

și-au murdărit veșmintele.[†] Ei vor merge alături de mine în haine albe, fiindcă sunt vrednici.⁵ Așa va fi îmbrăcat cel biruitor, în veșminte albe, și nu-i voi șterge numele din Cartea vieții,[†] ci îi voi confirma[†] numele înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor Lui.[†]⁶ Cel ce are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericii.

[†] 3.2 Lit.: „depline”. Faptele bisericii nu sunt „depline” sau „împlinite”, sau „duse bine la împlinire”. Deci, are multe intenții bune realizate doar parțial. Nimic bun nu a fost finalizat. Este o biserică anti-Psalmul 1: nu duce la bun sfârșit ceea ce începe. Hristos cel înviat consideră că această nefinalizare este un păcat greu. [†] 3.3 O întreagă biserică are nevoie de pocăință și întoarcere la evanghelia primară, foarte probabil la Scriptură. [†] 3.3 Isus folosește această imagine socială a hoțului, la fel cum vorbea și în evangheliile. [†] 3.4 În mijlocul neseriozității, reușește totuși să supraviețuiască și creștinii curați, care sunt dați ca exemplu de vrednicie. Este uimitor lucrul acesta. [†] 3.5 Nu există promisiuni de scriere a numelor în Cartea vieții, dar există promisiuni de ne-ștergere a lor. În Apoc. 20, cei care nu au numele scrise în Cartea vieții sunt condamnați la lacul de foc și sulf. [†] 3.5 Sau: „îi voi mărturisi”, „îi voi adevăra”. [†] 3.5 Această mențiune a Cărții vieții, ar lăsa de înțeles că în această biserică erau și unii ale căror nume nu erau în Cartea vieții, sau ale căror nume erau dar vor fi șterse.

Mesajul către Filadelfia

⁷Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i:

Așa spune Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David,[†] Cel ce deschide și nimeni nu închide, și Cel care închide și nimeni nu deschide:

⁸Îți știu faptele și, iată, ți-am deschis înaintea ta o ușă pe care nimeni nu o poate închide, fiindcă puterea ți-e mică, dar ai păzit cuvântul meu și nu mi-ai tăgăduit Numele. ⁹Iată, ți-i dau pe aceia care sunt din sinagoga Satanei și își spun iudei, dar nu sunt, ci mint,[†] îi voi face să vină și să se închine la picioarele tale și vor recunoaște că te iubesc.[†]

¹⁰Pentru că ai avut răbdare și ai stat cu tărie, așa cum ți-am poruncit, și Eu te voi păzi de ceasul încercării care urmează să vină peste toată lumea

ca să îi încerce pe locuitorii pământului. ¹¹Eu vin curând! Ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. ¹²Pe cel învingător îl voi face o coloană în Templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși din el.[†] Voi scrie pe el Numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, Ierusalimul cel nou, care se coboară din cer de la Dumnezeul meu, și voi scrie pe el Numele meu cel nou.[†] ¹³Cel ce are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericii.

Mesajul către Laodiceea

¹⁴Și îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i:

Așa spune Cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat,[†] Cel ce este de la începutul[†] creației lui Dumnezeu: ¹⁵Îți știu faptele, tu nu ești nici rece, nici fierbinte.

[†] 3.7 Domnul Isus se raportează la autoritatea regală a lui David, ca Mesia, fiul lui David. Înseamnă că David lua hotărâri importante și se ținea cu putere de ele.

[†] 3.9 Isus atacă religia falsă și formalistă. Există și iudei adevărați, cu sinagogi adevărate, dar aceia vor să îl laude pe Dumnezeu, nu să îi persecute pe creștini.

[†] 3.9 Lit.: „te-am iubit”. [†] 3.12 Este vorba de un Templu spiritual, în care credincioșii sunt pietre vii.

[†] 3.12 Așadar, Hristos cel înviat va scrie pe credincioșii victorioși trei nume: numele lui Dumnezeu, numele noului Ierusalim și numele său cel nou (al lui Isus). Creștinul - coloană prețioasă este inscripționat cu aceste nume sau peceți supreme, care îi arată identitatea și poziția.

[†] 3.14 Cel adevărat și constant, definitiv, veșnic. [†] Lit.: „începutul”.

O, măcar de ai fi fost rece sau fierbinte! ¹⁶ Așa deci, pentru că ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te scuip din gura Mea, ^{† 17} fiindcă spui: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu am nevoie de nimic”, și nu știi că, de fapt, tu ești nenorocit, vrednic de milă, sărac, orb și gol. ¹⁸ Te sfătuiesc să cumperi de la mine aur curățat în foc ca să te îmbogățești, veșminte albe ca să te îmbraci și să nu îți se vadă

rușinea goliciunii tale și alifie ca să îți ungi ochii și să vezi. ^{† 19} Pe cei pe care îi iubesc, Eu îi mustru și îi pedepsesc; fii plin de râvnă, așadar, și pocăiește-te! ^{† 20} Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă cineva va auzi glasul meu și va deschide ușa, Eu voi intra la el și voi cina împreună cu el și el cu mine. ²¹ Celui biruitor îi voi da să stea împreună cu mine pe tronul meu, după cum și Eu am biruit și stau împreună cu Tatăl

^{† 3.16} Aici, apa sărată și nămolosă, călduță, nepotabilă, din Laodicea, este asemănată cu calitatea nesatisfăcătoare, lăudăroasă, dar foarte slabă, a vieții spirituale a acestei biserici.

^{† 3.18} Teologia aparențelor este înlocuită cu o teologie a esenței adevărate. Creștinismul de fațadă este înlocuit cu o transformare reală: aur - calitate spirituală cerească, haine de in - fapte sfinte, și alifie de ochi - înțelepciune și pricepere.

^{† 3.19} În acest verset se arată că toate avertizările date până acum de Isus cel înviat, nu au reprezentat o severitate dictatorială, ci o iubire cu standarde înalte, nenegociabile.

meu pe tronul său.^{† 22} Cel ce are urechi să asculte ceea ce Duhul le spune Bisericilor.”

Viziunile Judecății: urcarea la cer

¹ Apoi am privit și, iată, o ușă **4** era deschisă în cer. Iar glasul cel dintâi, pe care îl auzisem ca pe o trâmbiță, mi-a vorbit și mi-a spus: „Urcă aici și îți voi arăta ce trebuie să se întâmple după acestea”.

Viziunea tronului ceresc

² Imediat am ajuns prin Duhul[†] și, iată, am văzut un tron în cer, iar pe tron ședea Cineva,³ a cărui înfățișare era asemenea pietrelor de jaspis și de sardis,[†] iar în jurul tronului era un curcubeu cu înfățișarea smaraldului.^{† 4} În jurul tronului erau alte douăzeci și patru

de tronuri, iar pe ele ședeau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur.^{† 5} Din tron ieșeau fulgere, glasuri și tunete, iar înaintea tronului ardeau șapte făclii de foc, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.^{† 6} În fața tronului era ceva ca o mare de sticlă, asemenea cristalului.

La mijloc, și în jurul tronului, erau patru ființe acoperite cu ochi în față și în spate.⁷ Prima ființă era ca un leu, a doua ființă era ca un taur tânăr, a treia ființă avea fața ca de om, iar cea de-a patra ființă era ca un vultur în zbor.⁸ Fiecare din cele patru ființe avea câte șase aripi și erau pline de ochi de jur împrejur și pe dinăuntru.[†] Zi și noapte, ele strigau fără încetare:

[†] 3.21 Cele două acțiuni arată atragerea omenirii în viața Sfintei Treimi. Dumnezeu își împarte tronul cu Fiul întrupat, Fiul întrupa își împarte tronul cu oamenii credincioși, care îl invită în viața lor pe Isus. [†] 4.2 Lit.: „Imediat am fost în Duh”. Sensul este de a fi fost cuprins de puterea Duhului lui Dumnezeu și de a fi intrat într-o stare spirituală deosebită, posibil de extaz spiritual, în care a primit noi revelații. [†] 4.3 Pietre prețioase de culoare roșie (sardis) și roșu-translucid (jaspis). [†] 4.3 Piatră prețioasă de culoare verde, translucidă. [†] 4.4 Cei 24 de bătrâni sunt reprezentanți sau gardieni cosmici ai celor două legăminte: de pe Sinai (12) și al lui Hristos (12). [†] 4.5 În Apocalipsa apar cele 7 duhuri, care sunt un simbol al Duhului Sfânt cel desăvârșit, care vede totul și energizează totul. Vezi și cei șapte ochi ai Mielului înjunghiat, adică ai lui Isus. [†] 4.8 Cele patru ființe vii respectă simbolismul heruvimilor din jurul tronului slavei lui Dumnezeu, în Ezechiel 1:5-11.

Sfânt, sfânt, sfânt este
 Domnul Dumnezeu,
 Cel Atotputernic,
 Cel care era, care este și
 care vine.

⁹ De câte ori ființele dădeau slavă, cinste și mulțumire Celui așezat pe tron, Celui viu în vecii vecilor, ¹⁰ cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea celui așezat pe tron și I se închinau Celui viu în vecii vecilor și își aruncau cununile înaintea tronului spunând:

¹¹ Vrednic ești Tu,
 Domnul și Dumnezeu
 nostru,
 să primești slava, cinstea
 și puterea,
 pentru că Tu le-ai creat
 pe toate
 și prin voința Ta au început
 și au fost create.

Viziunea cărții cu șapte peceți

¹ Și am văzut în mâna dreaptă
5 a Celui ce ședea pe tron o

carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.^{† 2} Și am văzut un înger puternic care întreba[†] cu glas răsunător: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i dezlege pecețile?”³ Dar nimeni din cer nu putea să deschidă cartea, nici de pe pământ, nici de sub pământ și nici să privească în ea.^{† 4} Am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea, nici să privească în ea.⁵ Atunci unul din bătrâni mi-a spus: „Nu mai plânge, iată, Leul din tribul lui Iuda a învins, El, vlăstarul lui David, și El va deschide cartea cu cele șapte peceți ale ei.”[†]

Viziunea Mielului rege

⁶ Și am văzut în mijlocul tronului, și al celor patru ființe, în mijlocul bătrânilor, stând în picioare un Miel care părea înjunghiat; avea șapte coarne

[†] 5.1 Tema „cărților” este importantă în Apocalipsa. Apare aici, în 5:1, unde este vorba despre dreptatea în univers. Apoi, în 10:2 unde apare o carte mică, plină de profeții. Apoi, în 13:8, cartea vieții Mielului, cu numele celor mântuiți. Cartea vieții apare în 3:5, 17:8, și în 20:12, 15. Acolo apar și niște cărți ale faptelor oamenilor, în vederea judecății finale. Apocalipsa este numită și ea „carte” (22:7-10). [†] 5.2 Lit.: „proclama”. [†] 5.3 Dumnezeu însuși are o carte misterioasă care cuprinde cursul dreptății și gloriei divine în universul creat. Doar unul poate să o deschidă: Mielul, Dumnezeu întrupat și care s-a dat jertfă pentru răscumpărarea universului.

[†] 5.5 Leul lui Iuda și Vlăstarul lui Isai a învins pentru că era și Mielul răscumpărării.

și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise peste tot pământul.

⁷ El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron. ⁸ Atunci când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului având fiecare o harpă și cupe de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. ⁹ Ei cântau o cântare nouă și spuneau:

Vrednic ești să iei cartea
și să-i deschizi pecetea,
pentru că ai fost înjunghiat
și ai răscumpărat

pentru Dumnezeu
cu sângele Tău
oameni din orice seminție
și limbă și neam și popor
¹⁰ și i-ai făcut împărăție
și preoți

ai Dumnezeului nostru
și ei vor împărăți peste
lume.[†]

¹¹ M-am uitat și am auzit glasul multor îngeri în jurul tronului, și al ființelor și al

bătrânilor, iar numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii. ¹² Ei spuneau cu voce răsunătoare:

Vrednic este Mielul cel
înjunghiat
să primească puterea
și bogăția
și înțelepciunea și tăria
și cinstea și gloria și
binecuvântarea.

¹³ Și am auzit toate făpturile care sunt în cer și pe pământ și sub pământ și în mare, toate câte sunt în ele zicând:

A Celui care șade pe tron
și a Mielului
să fie binecuvântarea
și cinstea și gloria și puterea,
în vecii vecilor!

¹⁴ Și cele patru ființe spuneau: „Amin!”, iar bătrânii au căzut la pământ și s-au închinat.

Prima pecete

¹ Am văzut când a deschis **6** Mielul prima din cele șapte peceti și am auzit-o pe una din cele patru ființe spunând cu

[†] 5.10 Lit.: „peste pământ”.

glas ca de tunet: „Vino!”^{† 2} Am privit și, iată, un cal alb, iar călărețul său avea un arc și i s-a dat o coroană și a plecat ca un învingător, să învingă.

A doua pecete

³ Și când a deschis a doua pecete, am auzit a doua ființă spunând: „Vino!”⁴ Și a ieșit un alt cal, roșu ca focul, iar călărețul lui a primit puterea să ia pacea de pe pământ, și oamenii să se înjunghie unii pe alții. Și i s-a dat o sabie mare.

A treia pecete

⁵ Iar când a deschis a treia pecete, am auzit cea de-a treia ființă spunând: „Vino!”. Am privit și, iată, un cal negru, iar călărețul său avea în mână o balanță.⁶ Și am auzit ceva ca un glas în mijlocul celor patru ființe vii spunând: „Măsura de grâu – un dinar, și trei măsuri de orz – un dinar, însă de ulei și de vin să nu te atingi.”

A patra pecete

⁷ Și când a deschis a patra pecete, am auzit glasul celei de a patra ființe spunând: „Vino!”⁸ Am privit și, iată, un cal galben-vânăt; numele călărețului său era Moarte,[†] iar în urma lui venea Hades.[†] Și li s-a dat putere asupra unui sfert din pământ să ucidă cu sabia și foamea și moartea și cu fiarele pământului.

A cincea pecete

⁹ Și când a deschis a cincea pecete, am văzut sub altar sufletele celor înjunghiați din pricina cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei pe care au avut-o.¹⁰ Și ei au strigat cu glas puternic, spunând: „Până când, Stăpâne sfânt și adevărat, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru împotriva locuitorilor pământului?”¹¹ Și i s-a dat fiecăruia dintre ei un veșmânt alb și li s-a spus

[†] 6.1 Chemarea „vino!” este adresată calului și călărețului. Unele traduceri consideră că este adresată lui Ioan, ca să vină și să vadă ce se întâmplă. [†] 6.8 Gr.: Thanatos. Era și fenomenul morții, dar și zeul morții. [†] 6.8 Gr.: „Hades”. Se referă împărăția morților, dar și la zeul care stăpânea împărăția. De la acest cuvânt vine în limba română termenul „iad”.

să se odihnească încă puțin timp, până când se va împlini numărul fraților lor, ai celor ce slujesc împreună[†] cu ei, care urmau să fie uciși ca și ei.

A șasea pecete

¹² Și am văzut când s-a deschis a șasea pecete. A fost un cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, iar luna s-a făcut ca sângele. ¹³ Stelele cerului au căzut pe pământ, așa cum dintr-un smochin cad smochinele verzi atunci când este scuturat de un vânt puternic. ¹⁴ Cerul s-a tăiat în două, și s-a înfășurat ca un sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locul lor. ¹⁵ Iar împărații pământului, conducătorii cei mari și comandanții de armate, cei bogați și cei puternici, toți oamenii liberi și toți robii s-au ascuns în peșterile și în stâncile munților. ¹⁶ Și strigau mereu

munților și pietrelor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului, ¹⁷ căci a venit ziua cea mare a mâniei lor și cine poate sta în picioare?”

Pecetuirea celor 144,000 din Israel

¹ După aceasta am văzut **7** patru îngeri stând în cele patru colțuri ale pământului, care țineau cele patru vânturi ale pământului ca să nu sufle nici un vânt peste pământ, nici peste mare și nici peste vreun copac. ² Și am văzut un alt înger înălțându-se de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeuului celui viu. El a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri cărora li se dăduse putere să vatăme pământul și marea, ³ spunând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu îi vom pecetlui pe frunte pe robii Dumnezeuului nostru!”

[†] 6.11 Lit.: „ai celor robi împreună cu ei”.

⁴Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii,[†] pecetluiți din toate triburile fiilor lui Israel. ⁵Din tribul lui Iuda, douăsprezece mii de oameni pecetluiți; din tribul lui Ruben, douăsprezece mii; din tribul lui Gad, douăsprezece mii; ⁶din tribul lui Așer, douăsprezece mii; din tribul lui Neftali, douăsprezece mii; din tribul lui Manase, douăsprezece mii; ⁷din tribul lui Simeon, douăsprezece mii; din tribul lui Levi, douăsprezece mii; din tribul lui Isahar, douăsprezece mii; ⁸din tribul lui Zabulon, douăsprezece mii; din tribul lui Iosif, douăsprezece mii; din tribul lui Beniamin, douăsprezece mii de oameni pecetluiți.

Viziunea mulțimii celor mântuiți

⁹Apoi am privit și, iată, o mare mulțime de oameni, pe care nimeni nu putea să o numere, din fiecare neam și din toate triburile și popoarele și limbile, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în veșminte albe și cu ramuri de palmier în mâini. ¹⁰Ei strigau cu glas puternic spunând: „Mântuirea este a Dumnezeuului nostru, cel care șade pe tron, și a Mielului!” ¹¹Și toți îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor și al celor patru ființe, și au căzut cu fața la pământ înaintea tronului și i s-au închinat lui Dumnezeu, ¹²spunând:

Amin!

Dumnezeului nostru să-i fie

[†] 7.4 Acești 144.000 reprezintă aici, oameni mântuiți din Israel. Ei sunt mântuiți conform VT (12 seminții) în continuitate cu NT (12 apostoli), $12 \times 12 = 144$ sau $12 + 12 = 24$, fiind numărul acestui legământ dublu, și sunt în număr desăvârșit, puternic (1000). Ei pot fi parte din Biserică - și chiar sunt, dar aici reprezintă o parte distinctă a Israelului. Lista semințiilor este modificată. De obicei, Levi și Iosif nu sunt incluși în lista de seminții ale lui Israel (locul lui Iosif este ținut de Efraim și Manase, fiii săi), dar aici sunt amintiți și ei, în vreme ce lipsesc Efraim și Dan.

binecuvântarea, slava,
 înțelepciunea,
 mulțumirea, cinstea, puterea
 și tăria,
 în vecii vecilor.
 Amin!

¹³ Unul dintre bătrâni mi-a vorbit: „Oamenii aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?”

¹⁴ Iar eu i-am zis: „Domnul meu, tu știi.” Și el mi-a spus: „Aceștia sunt cei veniți[†] din Suferința cea mare;[†] ei și-au spălat hainele și le-au înălbit în sângele Mielului.¹⁵ De aceea,

ei stau înaintea tronului
 lui Dumnezeu
 și îi slujesc ziua și noaptea
 în Templul lui,
 iar Cel care șade pe tron
 îi va adăposti în cortul său.
 Ei nu vor mai flămânzi,
 nici nu vor mai înseta,
 nu îi va mai arde soarele
 și nici o arșița,

¹⁷ pentru că Mielul din mijlocul tronului îi va paște și îi va conduce la izvoarele apelor vieții,[†] iar Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

A șaptea pecete

¹ Iar când a deschis a șaptea **8** pecete, s-a făcut tăcere în cer, aproape o jumătate de oră.
² Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; lor li s-au dat șapte trâmbițe.

³ Un alt înger a venit cu o cădelniță de aur și a stat la altar. Lui i s-a dat multă tămâie ca să o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur din fața tronului.
⁴ Și fumul tămâiei s-a înălțat din mâna îngerului, împreună cu rugăciunile sfinților, înaintea

[†] 7.14 Sau: „cei ce vin”.

[†] 7.14 Cei veniți din Suferința cea mare par să fie martiri, cărora li se promite că nu vor mai suferi niciodată. Și aici, ca și în capitolul 3, apare faptul că acești credincioși au un loc aparte în Templul ceresc, în vreme ce despre Ierusalimul cel nou se spune că nu are Templu. Este posibil, deci, să fie vorba de un Templu spiritual, de Biserică.

[†] 7.17 Aceste rânduri sunt un fel de Psalm 23 inversat. Păstorul este mielul. Sau, Mielul îi paște pe ceilalți miei. Poate fi și o referire la întrupare.

lui Dumnezeu. ⁵ Iar îngerul a luat cădelnița și a umplut-o din focul altarului și a aruncat pe pământ; și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur.

Judecata celor șapte trâmbițe

⁶ Iar cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din trâmbițe.

Prima trâmbiță

⁷ Și primul a sunat din trâmbiță. Grindină și foc au fost amestecate cu sânge și au fost aruncate pe pământ, iar o treime din pământ a ars, o treime din copaci au ars, și toată iarba verde a ars.

A doua trâmbiță

⁸ Și al doilea înger a sunat din trâmbiță; și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare, iar o treime din mare a devenit sânge ⁹ și au murit o treime din ființele mării care au suflare de viață și o treime din corăbii au fost nimicite.

A treia trâmbiță

¹⁰ Și al treilea înger a sunat din trâmbiță; și din cer a căzut din cer o stea mare arzând ca o torță, și a căzut peste o treime din râuri și peste izvoarele apelor. ¹¹ Iar numele stelei este Amar;† o treime din ape au devenit amare† și mulți oameni au murit din cauza apelor pentru că erau amare.

A patra trâmbiță

¹² Și al patrulea înger a sunat din trâmbiță; o treime din soare a fost lovită și o treime din lună și o treime din stele, așa încât s-a întunecat o treime din ele, iar ziua și-a pierdut o treime din lumină, la fel și noaptea.

Cele trei vaiuri ale vulturului

¹³ M-am uitat și am auzit un vultur† zburând la zenit, zicând cu glas puternic: „Vai, vai, vai† de locuitorii pământului, din pricina celorlalte trei trâmbițe ale îngerilor care urmează să trâmbițeze!”

† 8.11 Lit.: „absint”, adică „pelin”. O plantă amară și otrăvitoare, cu efecte halucinogene. † 8.11 Lit.: „absint”. † 8.13 Unele manuscrise au aici „înger”.

† 8.13 Cele trei vaiuri ale vulturului (sau îngerului) sunt trei mari judecăți finale și reprezintă pecețile 5, 6 și 7. Ele apar și în 9:12 și 11:7.

A cincea trâmbiță

9 ¹Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță și am văzut o stea căzută din ceruri pe pământ. Și stelei[†] i s-a dat cheia gropii[†] Abisului. ²Și a deschis groapa Abisului, iar din groapă s-a ridicat un fum ca fumul unui cuptor mare. Și s-a întunecat soarele și văzduhul din cauza fumului din groapă. ³Și din fum au ieșit pe pământ lăcuste și li s-a dat o putere[†] ca puterea scorpionilor pământului. ⁴Dar li s-a spus să nu nimicească iarba pământului, nici vreo altă plantă, ori vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. ⁵Și li s-a dat poruncă să nu-i ucidă, ci să-i chinuie timp de cinci luni, iar chinul lor este ca atunci când un scorpion înțeapă un om. ⁶În acele zile oamenii vor căuta moartea și nu o vor găsi; vor tânji să moară, dar moartea va fugi de ei.

⁷Înfățișarea scorpionilor era asemenea cailor pregătiți de luptă. Pe capetele lor erau ca niște cununi de aur, iar fețele lor erau ca niște fețe de oameni; ⁸părul lor era ca părul femeilor, iar dinții lor erau ca ai leilor; ⁹aveau platoșe ca niște platoșe de fier, iar sunetul aripilor lor era asemenea sunetului carelor de luptă trase de cai mulți care aleargă în bătălie. ¹⁰Aveau cozi asemenea scorpionilor cu ace, iar puterea lor de a-i vătăma pe oameni cinci luni era în cozile lor. ¹¹Ca stăpân peste ei îl aveau pe îngerul Abisului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă este Apolion.[†]

¹²Primul „vai” a trecut; iată, încă două „vaiuri” vin după toate aceste lucruri.

A șasea trâmbiță

¹³Și a sunat din trâmbiță cel de-al șaselea înger. Și am auzit un glas venind dinspre cele patru coarne ale altarului

[†] 9.1 Lit.: „lui”. Posibil stelei (astru, de gen masculin, în greacă: aster) sau îngerului. Se pare că steaua este înțeleasă ca un fel de ființă supranaturală ajunsă pe pământ, o zeitate. [†] 9.1 Lit.: „fântâna”. În Orient, fântânile erau gropi adânci, în care coborai pe scări în spirală, până la izvor. Fântânile secate sau neseceate puteau fi folosite și ca închisori ori locuri de pedeapsă. [†] 9.3 Lit.: „autoritate”. [†] Adică, „Nimicitor”. Acest înger conduce locul numit Abisul. El, și alți îngeri ca el, arată că îngerii demonici au tot felul de structuri de conducere.

de aur care este înaintea lui Dumnezeu,¹⁴ care vorbea celui de al șaselea înger care avea trâmbița: „Dezleagă-i pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat!”¹⁵ Și au fost dezlegați cei patru îngeri care fuseseră pregătiți pentru ora, ziua, luna și anul acela ca să ucidă o treime din oameni.[†]¹⁶ Numărul soldaților din cavaleria lor era de douăzeci de mii de ori câte mii; am auzit numărul lor.¹⁷ Și astfel am văzut în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe de foc, de topaz și de sulf, iar capetele cailor erau asemenea capetelor leilor, iar din gurile lor ieșeau foc, fum și sulf.¹⁸ Din cauza acestor trei plăgi, a focului, a fumului și a sulfului care ieșeau din gurile lor au fost uciși o treime dintre oameni,¹⁹ pentru că puterea cailor este în gurile lor și în cozile lor, căci cozile lor sunt asemenea șerpilor.

²⁰ Însă ceilalți oameni care nu au fost uciși de aceste plăgi nu s-au pocăit de faptele lor: nu au încetat să se închine demonilor și idolilor de aur, de argint, de bronz, de piatră și de lemn care nu sunt în stare nici să vadă, nici să audă și nici să umble.²¹ Și nu s-au pocăit nici de crimele lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de desfrânarea lor și nici de hoțiile lor.

Viziunea îngerului cu o carte mică

¹ Și am văzut un alt înger **10** puternic care cobora din cer, îmbrăcat într-un nor. Pe capul său era curcubeul,[†] fața îi era ca soarele, picioarele lui ca niște stâlpi de foc² și avea în mână o carte mică deschisă. El și-a pus piciorul drept pe mare și cel stâng pe pământ³ și a strigat cu glas puternic, așa cum rage leul. Și când a strigat, cele șapte tunete și-au făcut auzit

[†] 9.15 Conform acestui verset, unii îngeri demonici sunt liberi să ispitească, alții sunt închiși și vor fi eliberați, pentru un plan divin. Cu toți, în final, vor fi aruncați în lacul de foc. [†] 10.1 Curcubeul este o referire la legământul noahic, legământul îndurării lui Dumnezeu față de lume, după potop. El anunță și judecata focului care urmează.

glasul. ⁴ Și când au vorbit cele șapte tunete, eu eram gata să scriu, însă am auzit un glas din cer zicând: „Pecetluiește ceea ce au vorbit cele șapte tunete și nu scrie!”[†] ⁵ Și îngerul pe care l-am văzut stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat spre cer mâna dreaptă ⁶ și a jurat pe Cel viu în vecii vecilor, care a creat cerul și pe cele din el și pământul și pe cele din el și marea și pe cele din ea spunând că: „Timpul s-a încheiat!”[†] ⁷ și că „În zilele când va glăsuî cel de al șaptelea înger, când va fi trâmbița el, atunci se va împlini[†] taina lui Dumnezeu, cea vestită robilor săi profeți”.

⁸ Și vocea pe care o auzisem vorbind cu mine din cer mi-a spus din nou: „Mergi, ia cartea deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ!” ⁹ Și am mers la înger și l-am rugat[†] să îmi dea cartea cea mică. Iar el mi-a spus: „Ia și mânâncă! Îți va amără pânțele, dar gura ta va fi dulce ca mierea.” ¹⁰ Și am luat cartea

cea mică din mâna îngerului și am mâncat-o și era gura mea dulce ca mierea, însă după ce am mâncat-o, pânțele mi s-a amărât. ¹¹ Atunci mi s-a spus: „Tu trebuie să profetești iarăși despre popoare și neamuri și limbi și mulți împărați.”

Viziunea Templului

¹ Și mi s-a dat o trestie **11** asemenea unui toiag, spunându-mi-se: „Ridică-te și măsoară Templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei care se închină în el. ² Însă curtea din afară a Templului las-o deoparte și nu o măsoară, fiindcă a fost dată neamurilor și timp de patruzeci și două de luni ele vor călca în picioare cetatea cea sfântă.”[†]

Slujba celor doi martori

³ Și le voi da putere celor doi martori ai mei, iar ei vor profeti, îmbrăcați în sac, timp de o mie două sute și zece zile.” ⁴ Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea stăpânului pământului.

[†] 10.4 Aceasta înseamnă că în Apocalipsa (Revelație, Descoperire), unele lucruri sunt descoperite, altele nu sunt descoperite sau revelate. Așadar, apostolii au știut și unele lucruri despre lucrarea lui Dumnezeu, pe care noi nu le știm, pentru că nu ni le-au transmis. [†] 10.6 Sau: „timpul s-a sfârșit”, Lit.: „timp nu va mai fi”. [†] 10.7 Sau: „se va încheia”. [†] 10.9 Lit.: „i-am spus”. [†] 11.2 Această măsurare a Templului are semnificație de anunțare a judecății.

⁵ Și dacă cineva va vrea să îi vatăme, va ieși foc din gura lor și îi va mistui pe dușmanii lor; așa trebuie ucis oricine va dori să îi vatăme. ⁶ Ei au puterea să închidă cerul ca să nu cadă ploaie în zilele profeției lor și au putere asupra apelor să le schimbe în sânge și să lovească pământul cu orice fel de plagă ori de câte ori vor dori.

Uciderea celor doi martori

⁷ Și atunci când vor termina mărturia lor, Fiara care se ridică din Abis va face război cu ei și îi va învinge și îi va ucide. ⁸ Și trupurile lor vor fi în piața orașului cel mare care în înțeles duhovnicesc se numește Sodoma și Egipt, unde și Domnul lor a fost răstignit. ⁹ Și timp de trei zile și jumătate, oameni din felurite popoare și triburi și limbi și neamuri vor privi trupurile și nu vor lăsa să fie îngropate. ¹⁰ Și locuitorii pământului se vor bucura de moartea lor și se vor înveseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi profeți fuseseră un chin pentru locuitorii pământului. ¹¹ Și după cele trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și ei s-au ridicat în picioare

și toți cei care îi priveau au fost cuprinși de groază. ¹² Și au auzit o voce puternică din cer care le-a spus: „Urcați aici!”, iar ei s-au înălțat la cer într-un nor și dușmanii lor i-au privit. ¹³ Și în acel ceas a fost un cutremur mare și o zecime din oraș a căzut și au fost uciși în cutremur șapte mii de oameni, iar restul s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului.

A șaptea trâmbiță

¹⁴ Al doilea „vai” a trecut; iată, al treilea „vai” vine imediat.

¹⁵ Și al șaptelea înger a trâmbițat. Și s-au auzit glasuri puternice în cer zicând: „Împărăția lumii a devenit a Domnului nostru și a Hristosului său și El va domni în vecii vecilor!” ¹⁶ Și cei douăzeci și patru de bătrâni așezați înaintea lui Dumnezeu pe tronurile lor au căzut cu fața la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, ¹⁷ zicând: „Îți mulțumim ție, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, Cel care ești și Cel care erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești. ¹⁸ Și Neamurile s-au mâniat, însă mânia ta a venit și vremea ca cei morți să fie judecați și ca Tu

să-i răsplătești pe robii tăi, pe profeți și pe sfinți și pe toți cei ce se tem de numele tău, pe cei mici și pe cei mari și să-i distrugi pe cei ce distrug pământul.”

Deschiderea Templului ceresc

¹⁹ Și s-a deschis Templul din cer al lui Dumnezeu și s-a văzut chivotul legământului său; și au fost fulgere și glasuri și tunete și cutremur și grindină mare.

Semnul femeii și semnul Balaurului

¹ Și s-a arătat în cer un **12** semn mare: o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioarele ei, iar pe capul ei având o cunună de douăsprezece stele.[†] ² Ea era însărcinată[†] și striga în durerile nașterii, chinuindu-se să nască.

³ Și s-a arătat un alt semn în cer: iată, un Balaur mare și roșu, cu șapte capete și zece coarne, iar pe capetele lui, șapte diademe.⁴ Coadă lui a măturat o treime din stelele cerului și le-a

aruncat pe pământ. Și Balaurul a stat înaintea Femeii care urma să nască, pentru ca, atunci când va naște, să îi înghită copilul.⁵ Și ea a născut un fiu, un băiat care va păstori toate neamurile cu un toiaș de fier. Copilul ei însă a fost răpit și dus la Dumnezeu și la tronul său.⁶ Iar Femeia a fugit în pustiu, unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo timp de o mie două sute șazeci de zile.

⁷ Și în cer a început un război, lupta lui Mihail și a îngerilor lui cu Balaurul, iar Balaurul împreună cu îngerii lui a luptat și el,⁸ dar a fost înfrânt[†] și nu li s-a mai dat voie să stea nicăieri în cer.[†] ⁹ Și a fost aruncat Balaurul cel mare, Șarpele din vechime, cel numit Diavolul și Satana, cel care înșală lumea întreagă. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncați și ei împreună cu el.

¹⁰ Și am auzit un glas puternic în cer zicând:

[†] 12.1 Această femeie regină, împodobită cu luminile universului, este omenirea credincioasă din care se naște Mesia. Imaginea aduce împreună mai multe evenimente și personaje istorice: promisiunea din Eden, poporul Israel, Fecioara Maria, Biserica. Cele 12 stele ilustrează legămintele (Sinai și Hristos) și faptul că îngerii, adesea asemănați cu stelele, o slujesc. [†] 12.2 Faptul că suferă durerile nașterii arată că este vorba de omenirea credincioasă, dar după alungarea din Eden.

[†] 12.8 Lit.: „Nu a făcut față”, „nu a răzbit”. [†] 12.8 Lit.: „nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer”.

Acum a venit mântuirea
și puterea
și Împărăția Dumnezeului
nostru
și puterea Hristosului său,
pentru că a fost aruncat
acuzatorul fraților noștri,
cel care zi și noapte îi acuză
înaintea Dumnezeului
nostru.

Ei însă l-au învins
prin sângele Mielului
și prin cuvântul mărturiei lor
și nu și-au iubit viața, până
la moarte.

¹² De aceea, bucurați-vă,
voi, ceruri și cei ce locuiți
în ele!

Însă vai pământului și mării,
pentru că a coborât diavolul
la voi

cu mânie mare,
văzând că mai are puțin timp!

¹³ Și când a văzut Balaurul
că a fost aruncat pe pământ,
a urmărit-o pe Femeia care
născuse pe băiat.[†] ¹⁴ Și i s-au
dat Femeii cele două aripi ale
vulturului cel mare ca să zboare
în pustiu la locul ei, unde avea
să fie hrănită o vreme și vremuri

și jumătate de vreme, ferită de
fața Șarpelui. ¹⁵ Și din gura lui
Șarpele a aruncat după Femeie
apă ca un râu, ca să o ia râul.
¹⁶ Dar pământul a ajutat-o pe
femeie și și-a deschis gura și a
înghițit râul pe care Balaurul îl
aruncase din gură. ¹⁷ Și Balaurul
s-a aprins de mânie împotriva
Femeii și a plecat să se lupte
cu restul urmașilor fiului ei,[†]
cei care păzesc poruncile lui
Dumnezeu și au mărturia lui
Isus. ¹⁸ Și Balaurul a stat pe
nisipul mării.

Viziunea celor două Fiare

¹ Și am văzut ridicându-se
13 din mare o Fiară care avea
zece coarne și șapte capete; pe
coarnele ei erau zece coroane,
iar pe capetele ei erau nume
de blasfemie. ² Și Fiară pe care
am văzut-o se aseamăna cu un
leopard, picioarele ei erau ca
ale unui urs, iar gura ei era ca
o gură de leu. Iar Balaurul i-a
dat puterea lui și tronul lui și o
autoritate enormă. ³ Unul din
capetele Fiarei părea să fi fost

[†] 12.13 Lit.: „copilul de parte bărbătească”. [†] 12.17 Lit.: „cu rămășița seminței ei”.

înjunghiat de moarte, însă rana ucigătoare fusese vindecată.[†] Întreg pământul era cuprins de uimire și urma Fiara⁴ și s-a închinat Balaurului, fiindcă el îi dăduse putere Fiarei, și s-a închinat și Fiarei, zicând: „Cine este asemenea Fiarei și cine poate să ducă un război împotriva ei?”

⁵Și i s-a dat gură ca să rostească vorbe îndrăznețe[†] și blasfemii și i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci și două de luni.⁶ Și și-a deschis gura cu blasfemii împotriva lui Dumnezeu ca să-i hulească Numele și Cortul din ceruri

și pe cei care locuiesc acolo.⁷ Și i s-a dat să facă război împotriva sfinților și să îi învingă și i s-a dat putere peste orice trib și popor, limbă ori neam.⁸ Și i se vor închina toți locuitorii pământului ale căror nume nu sunt scrise în Cartea vieții Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii.[†] ⁹Dacă cineva are urechi, să audă:¹⁰ Dacă cineva e sortit[†] robiei, în robie merge. Dacă cineva e sortit uciderii cu sabia, de sabie va fi ucis. Aici este răbdarea și credința sfinților.

¹¹Și am văzut o altă Fiară ridicându-se din pământ; ea

[†] 13.3 Fiara aceasta pare să copieze moartea și învierea Mielului înjunghiat. Ea seamănă în această privință cu fiara pe care stă călare Marea Prostituată, o fiară descrisă prin cuvintele: era, nu mai este, dar va veni din Abis și va înșela popoarele (17:8). Ea se aseamănă și cu Balaurul din Apoc. 12, dar și cu imaginea lui Satan din Apoc. 20:3, 8, 10. De asemenea, și cu îngerul Abaddon-Apolion din Apoc. 9:12.

[†] 13.5 Lit.: „mari”. [†] 13.8 Lit.: „nu sunt scrise în Cartea vieții Mielului cel junghiat înainte de crearea lumii.” Junghierea Mielului este prezentată ca fiind un fapt, chiar înainte de creație. Unii spun că scrierea Cărții s-a făcut înainte de începutul lumii, dar nu acesta este primul sens. Dimpotrivă, se pare că implicația este că Mielul a fost înjunghiat înainte de creație, deci mântuirea fusese hotărâtă, iar cei ce o acceptă sunt scriși în Cartea vieții, iar cei ce nu o acceptă nu mai sunt scriși acolo (adică au fost șterși).

[†] 13.10 În original nu este cuvântul „destinat”. În greacă este construcția următoare: „cine [e] pentru robie, merge în robie; cine [e] pentru uciderea cu sabia, acela la uciderea cu sabia [merge].”

avea două coarne asemenea unui miel și vorbea ca un balaur.[†] ¹² Ea lucra cu toată puterea primei Fiare în fața ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine primei Fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată. ¹³ Și făcea semne mari, chiar și foc din cer făcea să coboare pe pământ înaintea tuturor.

¹⁴ Și îi înșela pe locuitorii pământului prin semnele pe care i-a fost dat să le facă în fața Fiarei, spunând locuitorilor pământului să facă un chip[†] Fiarei care fusese rănită cu sabia și totuși trăia. ¹⁵ Și a primit putere să dea suflare[†] chipului Fiarei, așa încât chipul Fiarei să vorbească și să facă să fie uciși toți cei care nu se

vor închina chipului Fiarei. ¹⁶ Și îi obliga pe toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și sclavi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, ¹⁷ astfel încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât dacă are semnul, adică numele Fiarei sau numărul numelui ei. ¹⁸ Aici este înțelepciunea: cine este priceput să socotească numărul Fiarei, fiindcă este un număr omenesc și numărul ei este șase sute șazeci și șase.

Cei 144,000 dintre Neamuri

¹ Și am privit și, iată, **14** Mielul stătea în picioare pe muntele Sion și împreună cu El erau o sută patruzeci și patru de mii care aveau Numele lui și Numele Tatălui lui scris

[†] 13.11 Fiara care se ridică de pe uscat, adică din teritoriul lui Israel, se aseamănă cu Hristos - Mielul, dar și cu Satan - balaurul, pentru că are o voce de balaur. Ea mai este numită și „profetul mincinos” (16:13, 19:20). Ea să creeze viața, ca Dumnezeu care l-a creat pe om după asemănarea sa, și va construi o entitate numită chipul fiarei din mări, căreia îi suflă duh de viață și îi dă inteligență să hulească pe Dumnezeu. [†] 13.14 Lit.: „o icoană”. Adică o imagine, un artefact care reprezintă Fiara. [†] 13.15 Gr.: pneuma. Poate fi tradus și cu „duh” și cu „suflare”.

pe frunțile lor.[†] ² Și am auzit un sunet[†] din cer ca un vuiet de ape multe și ca un tunet puternic, iar sunetul auzit era ca al unei orchestre de harfe. ³ Ei cântau o cântare nouă înaintea tronului și a celor patru ființe și a bătrânilor, dar nimeni nu putea să le învețe cântarea, în afara celor o sută patruzeci și patru de mii, cei răscumpărați de pe pământ. ⁴ Aceștia sunt oameni care nu s-au întinat cu femei, ci au rămas[†] feciori. Ei îl urmează pe Miel oriunde ar merge El și au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel,⁵ iar în gura lor nu s-a găsit minciună, ci sunt fără pată.

Viziunea îngerului cu Evanghelia

⁶ Și am văzut alt înger zburând în înaltul cerului, având o evanghelie veșnică pe care să o vestească celor care locuiesc pe pământ: fiecărui neam, seminție, limbă ori popor. ⁷ El zicea cu glas puternic:

Temeți-vă de Dumnezeu

și dați-i glorie,
fiindcă a venit ceasul
judecății lui!
Închinați-vă Celui care
a făcut
cerul și pământul,
marea și izvoarele apelor!
⁸ Și a urmat un alt înger, al
doilea, care striga:
A căzut! A căzut Babilonul
cel mare,
cel care a dat tuturor
neamurilor
să bea din vinul aprinderii
desfrânării lui!
⁹ Lor le-a urmat un alt înger,
al treilea, care zicea cu glas
puternic:

Dacă cineva se închină
Fiarei și chipului ei
și îi primește semnul
pe frunte sau pe mână,
¹⁰ va bea și el din vinul
mâniei lui Dumnezeu,
turnat neamestecat
în potirul mâniei lui,
și va fi chinuit în foc și sulf
înaintea sfinților îngeri
și înaintea Mielului.
¹¹ Iar fumul chinului lor
se ridică în vecii vecilor
și cei care se închină

[†] 14.1 Cei 144,000 sunt credincioși care reprezintă pe cei mântuiți și din Israel și din timpul Bisericii, din cele două legăminte (12 seminții și 12 apostoli). Un număr perfect și deplin (12x12x1,000), posibil, toți oamenii credincioși, care îl urmează pe Miel oriunde merge, în deplină curăție. Fecioria lor curată poate să însemne această puritate a credinței. [†] 14.2 Sau: „glas”, „voce”. [†] 14.4 Lit.: „sunt”.

Fiarei și chipului ei nu
au odihnă,
oricine primește semnul
numelui ei.

¹² Aici este răbdarea sfinților,
a celor care păzesc poruncile lui
Dumnezeu și credința în Isus.

¹³ Și am auzit cum un glas
din cer zicea: „Scrie: Fericiți
sunt cei morți, cei care de acum
înainte mor în Domnul!” „Da,
– spune Duhul – după atâtea
osteneli ei se vor odihni, fiindcă
faptele lor îi urmează!”

Secerarea pământului

¹⁴ Am privit și, iată, un nor
alb, iar pe nor ședea cineva
asemenea Fiului Omului,
având pe cap o coroană de
aur, iar în mână avea o seceră
ascuțită. ¹⁵ Și un alt înger
a ieșit din Templu strigând
cu glas puternic către cel
așezat pe nor: „Trimite-ți
secera și seceră, fiindcă a sosit
ceasul secerișului și secerișul
pământului s-a copt!” ¹⁶ Iar cel
care ședea pe nor și-a aruncat
secera pe pământ și pământul a
fost secerat.

¹⁷ Și un alt înger a ieșit din
Templul care este în cer, având
și el o seceră ascuțită. ¹⁸ Iar din
altar a ieșit un alt înger, îngerul
care are putere asupra focului,
și a strigat cu glas puternic către
cel care avea secera ascuțită,
zicându-i: „Trimite-ți secera cea
ascuțită și culege ciorchinii viei
pământului, fiindcă strugurii
ei s-au copt!” ¹⁹ Și îngerul și-a
aruncat secera pe pământ și
a cules via pământului și a
turnat totul în teascul mâniei
celei mari a lui Dumnezeu.
²⁰ Și teascul a fost călcat în
afara cetății și din teasc a ieșit
sânge, până la zăbalele cailor,
pe o distanță de o mie șase sute
de stadii.

Judecata celor șapte cupe de aur

¹ Și am văzut un alt semn
15 în cer, mare și minunat;
șapte îngeri având șapte urgii,[†]
cele din urmă, fiindcă mânia lui
Dumnezeu se încheie cu ele.

Cântarea lui Moise și a Mielului

² Și am văzut ceva ca o mare
de sticlă amestecată cu foc, iar

[†] 15.1 Sau: „plăgi”, sau: „necazuri”.

cei care învinseseră Fiara și chipul ei și numărul numelui ei stăteau pe marea de sticlă, având harfele lui Dumnezeu.³ Și ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând:[†]

Mari și minunate sunt

lucrările tale,

Doamne Dumnezeule

Atotputernic!

Drepte și adevărate sunt

căile tale,

Împărate al neamurilor!

⁴ Cine nu se va teme, Doamne,

și nu va slăvi numele tău?

Fiindcă Tu singur ești sfânt!

Toate neamurile vor veni

și se vor închina înaintea ta,

pentru că judecățile tale

s-au arătat!

Templul deschis pentru judecată

⁵ Și după acestea m-am uitat și în cer s-a deschis Templul cortului mărturiei. ⁶ Și au ieșit din Templu cei șapte îngeri care aveau cele șapte necazuri, îmbrăcați în in curat, strălucitor, și încinși la piept

cu cingători de aur.^{† 7} Și una din cele patru ființe a dat celor șapte îngeri șapte cupe de aur pline cu mânia Dumnezeului celui Viu în vecii vecilor. ⁸ Și s-a umplut Templul cu fum de la slava lui Dumnezeu și de la puterea lui și nimeni nu a putut să intre în Templu până când nu s-au sfârșit cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.

¹ Și am auzit un glas **16** răsunător din Templu spunând celor șapte îngeri: „Mergeți și vărsați pe pământ cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu!”

Prima cupă

² Și s-a dus cel dintâi, și-a turnat cupa pe pământ și a apărut o rană rea și cumplită pe oamenii care aveau pecetea fiarei și care se închinau chipului ei.

A doua cupă

³ Și cel de-al doilea și-a turnat cupa în mare și marea s-a

[†] 15.3 Cântarea corală, concertul uriaș, internațional, are un loc deosebit între evenimentele din Apocalipsa. Este o celebrare în unitate a cuvântului și a închinării, o mare glorie a lui Dumnezeu. [†] 15.6 Hainele lor sunt la fel cu haina lui Isus cel înviat, din Apocalipsa 1.

prefăcut în sânge, ca de mort, și întreaga suflare de viață din mare a pierit.

A treia cupă

⁴Și cel de-al treilea și-a turnat cupa în râuri și în izvoarele apelor și ele s-au prefăcut în sânge. ⁵Și l-am auzit pe îngerul apelor zicând:

Drept ești Tu,
Cel care ești și care erai,
Cel sfânt,
fiindcă ai judecat acestea:

⁶pentru că au vărsat
sângele sfinților și al
profeților,
tot sânge le-ai dat să bea.
Vrednici sunt de aceasta!

⁷Și am auzit altarul spunând:
„Da, Doamne Dumnezeule
Atotputernic, adevărate și
drepte sunt judecățile tale!”

A patra cupă

⁸Și cel de-al patrulea și-a turnat cupa peste soare și soarelui i s-a dat să îi ardă pe oameni cu foc. ⁹Și oamenii au fost arși cu mare dogoare și au blestemat numele lui Dumnezeu, care are putere

asupra acestor neazuri și nu s-au pocăit și nu i-au dat slavă.

A cincea cupă

¹⁰Și cel de-al cincilea și-a turnat cupa pe tronul Fiarei și împărăția ei s-a întunecat, iar oamenii își mușcau limbile de durere ¹¹și din cauza durerilor și a rănilor lor l-au blestemat[†] pe Dumnezeu cerului și nu s-au pocăit de faptele lor.

A șasea cupă

¹²Și cel de-al șaselea și-a turnat cupa peste Eufrat, râul cel mare, și apa lui a secat ca să le fie pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. ¹³Și am văzut trei duhuri necurate ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura Fiarei și din gura profetului mincinos. ¹⁴Acestea sunt duhuri demonice, care fac minuni și merg la împărății din toată lumea să îi adune la războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic.

¹⁵„Iată, Eu vin ca un hoț. Fericit este cel care veghează și își păzește hainele, ca să

[†] 16.11 Lit.: „blasfemiati”.

nu umble gol și să i se vadă rușinea!”

¹⁶ Și i-au adunat la locul care în limba ebraică se numește Armagheddon.

A șaptea cupă

¹⁷ Și cel de-al șaptelea și-a turnat cupa peste aer și un glas puternic a ieșit din Templu, de la tron, zicând: „S-a încheiat!”[†]

¹⁸ Și au ieșit fulgere și glasuri și tunete și s-a făcut un cutremur mare, cum nu a mai fost de când este omul pe pământ, atât de mare a fost. ¹⁹ Cetatea cea mare s-a rupt în trei bucăți, iar cetățile neamurilor s-au prăbușit. Iar numele Babilonului celui mare a fost amintit înaintea lui Dumnezeu ca să îi dea din paharul cu vin al mâniei lui aprinse.

²⁰ Și toate insulele au fugit, iar munții nu s-au mai găsit. ²¹ Și peste oameni a căzut din cer o grindină mare cât talantul,[†] iar oamenii l-au blestemat pe

Dumnezeu din pricina necazului grindinei, fiindcă necazul aceasta era îngrozitor de greu.

Judecata Femeii prostituate

¹ Și unul din cei șapte îngeri **17** care aveau cele șapte cupe a venit și a vorbit cu mine: „Vino, îți voi arăta judecata desfrânatei celei mari care stă așezată pe ape multe, ² cu care s-au desfrânat împărații pământului, iar locuitorii pământului s-au îmbătat cu vinul desfrânării ei.”

³ Și m-a dus în pustiu, în duh, și am văzut o femeie așezată pe o fiară stacojie, plină de nume blestemate, având șapte capete și zece coarne.[†] ⁴ Iar femeia era îmbrăcată în purpură și veșmânt stacojiu, împodobită cu aur, pietre prețioase și mărgăritare. Avea în mână o cupă de aur plină cu urâciunile și necurățiile desfrânării ei, ⁵ iar pe fruntea ei era scris un nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.

[†] 16.17 Sau: „a trecut”, „s-a sfârșit”. [†] 16.21 Aproximativ 50 kg, cât un sac de ciment.

[†] 17.3 Această viziune despre Marea Prostituată, gătită în purpură regală și podoabe, descrie instituțiile umane regale, politice, care s-au prostituat cu lumea demonică și au persecutat și ucis pe cei sfinți, din dorința de a-și asigura puterea dictatorială. Omenirea credincioasă, după voia lui Dumnezeu, apare în viziunea din Apoc. 12, tot sub forma unei femei, a unei femei regină, împodobită cu soarele, luna și stelele, care îl naște pe Mesia.

⁶Și am văzut că femeia era îmbătătată cu sângele sfinților și cu sângele martirilor lui Isus. Și m-am mirat foarte mult când am văzut-o.

Explicarea tainei femeii și a fiarei

⁷Iar îngerul mi-a spus: „De ce te miri? Eu îți voi spune taina femeii și a fiarei cu șapte capete și zece coarne care o poartă. ⁸Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este și se va ridica din Abis și va merge spre pieire.† Iar locuitorii pământului ale căror nume nu sunt scrise în Cartea vieții de la întemeierea lumii se vor minuna văzând Fiara că era și nu mai este și iarăși apare. ⁹Aici este mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți pe care stă așezată femeia. Și aceștia sunt șapte împărați. ¹⁰Cinci au căzut, unul este, iar ultimul nu a venit încă, și când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. ¹¹Iar

Fiara care era și nu mai este, este și ea un al optulea rege, de felul celor șapte,† și merge spre pieire. ¹²Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care nu au primit încă împărăție, ci doar vor primi putere ca de împărat, vreme de o oră, împreună cu Fiara. ¹³Aceștia au o singură voință și îi vor da Fiarei puterea și stăpânirea lor. ¹⁴Ei vor lupta împotriva Mielului, dar Mielul îi va învinge, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, iar cei împreună cu El sunt chemați și aleși și credincioși.”

¹⁵Și mi-a spus: „Apele pe care le-ai văzut, și peste care stă așezată prostituata sunt popoare și mulțimi, neamuri și limbi. ¹⁶Iar Fiara și cele zece coarne pe care le-ai văzut o vor urî pe femeia prostituată,† o vor pustii și o vor dezbrăca,† îi vor înghiți cărnurile și pe ea o vor

† 17.8 Această fiară care se ridică din Abis poate fi aceeași cu fiara care apare, tot din Abis, în 11:7. Ea ar putea fi și fiara din mare, din 13:2. Faptul că fiara din cap. 17 a fost, nu mai este, dar va veni, 17:8, 11, arată o anumită asemănare cu Hristos, cu numele lui Dumnezeu (cel ce sunt, cel ce era și cel ce vine, 1:8). Ridicarea acestei fiare din Abis, arată o asemănare importantă cu Satan, din cap. 20, care este eliberat din Abis, ca să înșele oamenii. Satan și cele două fiare din cap. 13 vor fi aruncați în iazul de foc (19:20, 20:10). † 17.11 Lit.: „dintre cei șapte”, posibil să vină a doua orară, și atunci apare ca o a opta domnie. † 17.16 Adică, pe popoarele pe care prostituata le reprezintă. † 17.16 Adică, vor nimici popoarele reprezentate de prostituată.

arde în foc, ¹⁷ fiindcă Dumnezeu le-a pus în inimi să facă voia lui, și, având o singură voință, îi vor da Fiarei împărăția lor până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. ¹⁸ Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care stăpânește peste împărății pământului.”

Căderea Babilonului

¹ După acestea am văzut **18** un alt înger care cobora din cer și avea putere mare, iar pământul s-a luminat de slava lui. ² Și a strigat cu voce puternică: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare, a devenit o locuință a demonilor și o temniță a oricărui duh necurat, a oricărei păsări necurate și a oricărei fiare necurate și urâte, ³ pentru că din vinul aprinderii desfrânării ei au băut toate neamurile și împărății pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din puterea desfrântărilor ei.”

⁴ Și am auzit o altă voce din cer zicând: „Ieșiți din ea, voi, poporul meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să primiți din plăgile ei, ⁵ pentru că păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu și-a amintit de nedreptățile ei. ⁶ Plățiți-i așa

cum i-a plătit și ea pe alții și răsplățiți-i îndoit după faptele ei; în paharul în care a turnat. Turnați-i de două ori mai mult! ⁷ Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și a trăit în desfătări, tot pe atât dați-i chin și plângere, fiindcă în inima ei spune: „Stau ca o regină, nu sunt văduvă și nu voi ști ce-i plânsul.” ⁸ De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei, moarte, plângere și foamete, și va fi arsă în foc, pentru că puternic este Domnul Dumnezeu cel care a judecat-o.”

Deplângerea Babilonului

⁹ Iar împărății pământului care s-au desfrânat cu ea și au trăit cu ea în desfătări o vor plânge și o vor jeli când vor vedea fumul arderii ei. ¹⁰ Vor sta departe de teama chinului ei spunând: „Vai, vai ție, cetatea cea mare, Babilon, cetatea cea tare, că într-un singur ceas a venit judecata ta!”

¹¹ Iar negustorii pământului plâng și jelesc după ea, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa – ¹² aur, argint, pietre prețioase și mărgăritare, țesături fine și purpură, mătase și stofă stacojie, tot felul de lemn parfumat, tot felul de vase din fildeș și din lemn de mare preț, aramă, fier și marmură,

¹³ scortîșoară și mirodenii, tămâie, mir și smirnă, vin și untdelemn, făină de grâu curat, grâu, vite, oi, cai și căruțe, trupuri și suflete de oameni. ¹⁴ „Și roadele pe care le dorea sufletul tău s-au dus de la tine și tot fastul și toată strălucirea ta au pierit și nu se vor mai găsi niciodată.”

¹⁵ Negustorii acestor lucruri, cei ce s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de teama chinului ei, plângând și văitându-se, ¹⁶ zicând: „Vai, vai, cetatea cea mare, cea îmbrăcată în țesături fine, în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și pietre scumpe și mărgăritare, ¹⁷ pentru că într-un singur ceas s-a pierdut atâta bogăție!”

Și orice căpitan de vas, orice călător pe mare, corăbierii și toți cei care lucrează pe mare au stat departe ¹⁸ și privind fumul arderii ei strigau: „Cine era asemenea cetății celei mari?” ¹⁹ Și își puneau țărână în cap și strigau plângând și jelindu-se, zicând: „Vai, vai, cetatea cea mare, în care toți cei care au corăbii pe mare s-au îmbogățit din bogăția ei, pentru că într-un ceas s-a pustiit.” ²⁰ Veselește-te de ea, cerule, și voi, cei sfinți, apostoli și profeți, fiindcă

Dumnezeu a judecat-o și v-a făcut dreptate.

²¹ Și un înger puternic a ridicat o piatră mare cât o piatră de moară și a aruncat-o în apele mării, zicând: „Cu așa furie va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi, ²² iar glasul celor ce cântă din alăută și din gură, din flaut și din trâmbiță nu se va mai auzi de acum în tine și nici un meșteșugar de orice fel de meșteșug nu se va mai afla în tine și niciodată nu se va mai auzi în tine huruitul morilor! ²³ Și niciodată nu va mai străluci în tine lumina lămpii; și glasurile de mire și de mireasă nu se vor mai auzi în tine niciodată, pentru că neguțătorii tăi erau stăpânitorii lumii și pentru că toate neamurile au fost duse în rătăcire de vrăjitoria ta. ²⁴ Și s-a găsit în ea sânge de profeți și de sfinți și sângele tuturor celor înjunghiați pe pământ.”

Bucuria căderii Babilonului

¹ După acestea, am auzit **19** ca un glas puternic de mulțime multă în cer zicând:

Aleluia!

Mântuirea, slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru,

² fiindcă adevărate și drepte

sunt judecățile lui,
fiindcă a judecat-o
pe desfrânata cea mare
care a stricat pământul cu
desfrânarea ei
și a răzbunat sângele
robilor lui
din mâna ei!

³ Și a doua oară au spus:
„Aleluia! Fumul ei se ridică în
vecii vecilor!” ⁴ Iar cei douăzeci
și patru de bătrâni și cele patru
ființe au căzut și s-au închinat
lui Dumnezeu care stă pe tron
zicând: „Amin! Aleluia!” ⁵ Și un
glas a ieșit de la tron spunând:
„Lăudați-l pe Dumnezeul nostru
toți robii lui și cei ce vă temeți
de El, cei mici și cei mari!”

Nunta Mielului

⁶ Și am auzit ca un glas de
mulțime multă și ca un vuiet de
ape multe și ca un bubuit de
tunete puternice spunând:

Aleluia!

Pentru că și-a început
domnia

Domnul Dumnezeu nostru,
Atotputernicul!

⁷ Să ne bucurăm,
să ne veselim și să-i
dăm slavă,

pentru că a venit
nunta Mielului

și Mireasa lui s-a pregătit
⁸ și i s-a dat să se îmbrace
cu țesături fine,
strălucitoare și curate,
pentru că țesăturile fine
sunt faptele drepte ale
sfinților.

⁹ Și mi-a spus: „Scrie: fericiți
sunt cei chemați la ospățul
nunții Mielului!” Și mi-a
spus: „Acestea sunt cuvintele
adevărate ale lui Dumnezeu.”
¹⁰ Iar eu am căzut la picioarele
lui ca să mă închin lui. Dar el
mi-a spus: „Nu face asta! Sunt
un rob împreună cu tine și cu
frații tăi care îl mărturisesc pe
Isus. Lui Dumnezeu închină-te!
Căci mărturia lui Isus este duhul
profeției.”[†]

Victoria Mielului

¹¹ Și am văzut cerul deschis, și
iată, un cal alb, iar cel ce șade
pe el se numește Credincios și
Adevărat, și cu dreptate face
judecată și război. ¹² Ochii lui
sunt ca para focului, iar pe capul
său sunt așezate multe cununi.
El are un nume înscris pe care
nimeni nu îl cunoaște în afară
de El însuși. ¹³ El este îmbrăcat
cu un veșmânt stropit cu sânge
și Numele lui este: „Cuvântul lui
Dumnezeu”.

[†] 19.10 Adică, mărturia lui Isus este duhul care însuflețește și aduce această profeție
a Apocalipsei.

¹⁴Oștirile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate în țesături fine albe, curate.

¹⁵Iar din gura lui ieșea o sabie ascuțită ca să lovească neamurile cu ea. El îi va păstori cu un toiag de judecată[†] și va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Cel Atotputernic. ¹⁶Pe haina și pe coapsa lui are un Nume scris: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

¹⁷Și am văzut un înger stând în soare și a strigat cu glas puternic zicând tuturor păsărilor care zboară la zenit: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu,¹⁸ ca să mâncați cărnuri de împărați, de comandanți de oștiri și de oameni puternici, carne de cai și de călăreți, carne de oameni liberi și de sclavi, mici și mari!”

¹⁹Și am văzut Fiara și pe împărații pământului și oștirile lor adunate să pornească război

împotriva Celui ce șade pe cal și împotriva oștirii lui.

²⁰Iar Fiara a fost prinsă și împreună cu ea și profetul mincinos care făcuse înaintea ei semne prin care îi înșelase pe cei care primiseră pecetea Fiarei și care se închinau chipului ei. Fiara și profetul au fost aruncați de vii în lacul de foc aprins cu sulf.

²¹Iar restul au fost uciși cu sabia care ieșea din gura celui care ședea pe cal, și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

Viziunea miei de ani și cea a judecății finale

¹Și am văzut[†] un înger care **20** se cobora din cer și ținea cheia Abisului și un lanț mare în mână.

Închiderea lui Satan

²El a prins Balaurul, Șarpele cel străvechi, care este Diavolul

[†] 19.15 Lit.: „fier”. Toiagul de fier înseamnă judecată autoritară.

[†] 20.1 Acest capitol include două viziuni mari, a miei de ani și a judecății finale. Diavolul este descris printr-un prezent continuu, la modul participiu „cel ce continuă să îi înșele pe oameni” și este închis în Abis. Mai există o sub-viziune, legată de tronuri și cei ce se așează pe ele, dar nu se spune câte sunt, nici cine se așează pe ele. Apoi vine viziunea celor care învie să domnească cu Hristos (v.4).

și Satana, cel care înșeală întreaga lume, și l-a legat o mie de ani.^{† 3} Și l-a aruncat în Abis, l-a închis și a pus pecetea deasupra lui, să nu mai înșele popoarele[†] până când se va încheia mia de ani. După aceea[†] trebuie să fie descătușat pentru un timp scurt.

Domnia celor credincioși

⁴Și am văzut tronuri, iar pe ele s-au așezat și au primit puterea să judece.[†] Am văzut și sufletele celor cărora li s-a tăiat capul pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și pe cei care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei și nici nu au primit pecetea pe frunte și pe mână. Ei au înviat[†] și au domnit împreună cu Hristos mia de ani.⁵ Ceilalți morți nu au înviat[†] până când nu s-a

încheiat mia de ani. Aceasta este prima înviere.⁶ Fericit este, și sfânt, cel ce are parte de prima înviere! Asupra lor moartea a doua nu are putere,[†] ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El în mia de ani.

Bătălia de după mia de ani

⁷Și când se va împlini mia de ani, Satana va fi descătușat din închisoarea lui⁸ și va ieși să înșele popoarele[†] din cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și Magog, și să îi adune la război; numărul lor este ca nisipul mării.⁹ Ei s-au suit pe platoul pământului și au încercuit tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a coborât un foc de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit.^{† 10} Iar Diavolul, cel ce îi înșelase, a fost aruncat în

[†] 20.2 Mia de ani de aici (ta chilia ete), are o anumită valoare simbolică. Numeralul pentru o mie de ani este diferit în greacă, este hoi chilioi. Expresia poate fi tradusă în mai multe feluri: „o mie de ani”, sau „mii de ani”, sau ceva nedefinit, de genul „un veac”, adică „mia de ani”. [†] 20.3 Lit.: „neamurile”. [†] 20.3 Lit.: „după aceștia”, adică după cei o mie de ani, sau după aceste evenimente. [†] 20.4 Lit.: „li s-a dat judecata”. [†] 20.4 Lit.: „au trăit”. [†] 20.5 Lit.: „nu au trăit”. [†] 20.6 Lit.: „autoritate”. [†] 20.8 Lit.: „neamurile”, adică popoarele păgâne, nu evreei, nici creștinii, care sunt ai lui Hristos. [†] 20.9 Lit.: „i-a mâncat”, sau „i-a consumat”.

lacul de foc și sulf, unde erau și Fiara cu Profetul mincinos.[†] Și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor.

Judecata de la Tronul alb

¹¹ Și am văzut[†] un tron mare și alb și pe Cel care ședea pe el, dinaintea feței căruia au fugit pământul și cerul și nu s-a mai găsit loc pentru ele.[†] ¹² Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând înaintea tronului, și au fost deschise niște cărți; și s-a mai deschis o carte, Cartea vieții. Iar morții au fost judecați din cele scrise în cărți, după faptele lor.[†] ¹³ Iar marea i-a dat pe morții din ea și Moartea și Hadesul[†] i-au dat pe morții din ele și fiecare din ei au fost judecați conform faptelor lor.

¹⁴ În ce privește Moartea și Hadesul,[†] ei au fost aruncați în lacul de foc. Aceasta este cea de-a doua moarte, lacul de foc. ¹⁵ Iar oricine nu a fost găsit scris în Cartea vieții,[†] a fost aruncat în lacul de foc.

Viziunile noului Ierusalim

¹ Și am văzut un cer nou **21** și un pământ nou, fiindcă primul cer și primul pământ au fost înlăturate,[†] iar marea nu mai era.

Viziunea cetății cerești

² Și am văzut cetatea cea sfântă coborând de la Dumnezeu, din cerul său, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. ³ Și am auzit un glas puternic

[†] 20.10 Așadar, în final, și Fiara, și profetul mincinos, și Balaurul ajung în lacul de foc. Întrebarea este dacă viziunea mieii de ani este o recapitulare a înfrângerii din cap. 19 sau este o perioadă ulterioară, care duce la același fel de deznodământ.

[†] 20.11 Aceasta viziune, despre judecata celor nu au înviat prima dată, este cea de-a doua viziune majoră a capitolului 20. [†] 20.11 Judecata pare să fie realizată după trecerea cerului și pământului celor vechi, undeva în afara timpului și spațiului cosmic cunoscut.

[†] 20.12 Judecata celor morți se face după faptele consemnate în cărțile faptelor. Condamnarea sau achitarea se pronunță însă conform Cărții Vieții, dacă numele lor sunt scrise acolo. Creștinii nu mai vin la judecată și au trecut de la moarte la viață (In. 5:24). [†] 20.13 Lit.: „Hades”. Posibil, are sensul de „tărâmul morților”, aici.

[†] 20.14 Hades înseamnă aici, foarte probabil, îngerul împărăției morții, care la greci era zeul Hades. [†] 20.15 Aceasta este Cartea vieții Mielului. [†] 21.1 Lit.: „au plecat”, „au părăsit locul”, „au trecut”.

din tronul lui Dumnezeu zicând: „Iată, locuința[†] lui Dumnezeu cu oamenii, El va locui cu ei și ei vor fi poporul său și Dumnezeu însuși va fi împreună cu ei.”⁴ Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și nu va mai fi moarte, nici plâns, nici strigăt, nici durere - nu vor mai fi, deoarece cele dintâi au fost înlăturate.

⁵ Iar Cel așezat pe tron a spus: „Iată, le-am făcut pe toate noi!” Și a mai zis: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt adevărate și vrednice de crezare!”⁶ Și mi-a spus: „S-au încheiat! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui însetat Eu îi voi da în dar apă din izvorul apei vieții.”⁷ Cel ce biruie va moșteni aceste lucruri și Eu îi voi fi Dumnezeu, iar el îmi va fi fiu.⁸ Cât despre cei lași, necredincioși, și păcătoși, întinați și ucigași, cei desfrânați, vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în

lacul aprins cu foc și pucioasă, care este moartea a doua.”

Descrierea cetății Miresei

⁹ Și a venit unul din cei șapte îngeri care aveau cele șapte cupe pline cu ultimele șapte plăgi și mi-a vorbit:[†] „Vino, îți voi arăta Mireasa, soția Mielului!”¹⁰ Și m-a dus în duh pe un munte mare și înalt[†] și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, care cobora din cer de la Dumnezeu.¹¹ Ea avea slava lui Dumnezeu, iar strălucirea ei este asemănătoare cu aceea a unei pietre de mare preț, a unei pietre de jaspis cristalin.¹² Ea avea un zid mare și înalt, douăsprezece porți, iar deasupra porților erau doisprezece îngeri și nume înscrise, numele celor douăsprezece triburi ale fiilor lui Israel.[†]¹³ Trei porți erau spre răsărit, trei porți spre nord, trei porți spre sud, și spre

[†] 21.3 Lit.: „cortul”. [†] 21.9 Unul din îngerii care au adus cupele judecății finale, a venit să îi prezinte o viziune a vieții finale. [†] 21.10 Împărățiile mari, cosmice, se văd de pe un munte înalt. La fel a fost și la ispitirea lui Isus, în pustiu. Dar acolo, cel ce le arăta, era Satan. [†] 21.12 Ierusalimul ceresc se bazează pe mărturia lui Israel și a celor 12 seminții. Așa a început planul lui Dumnezeu de mântuire.

apus, trei porți.^{† 14} Zidul cetății avea douăsprezece temelii, iar pe ele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.[†]

¹⁵ Iar îngerul care vorbea cu mine avea ca măsură o trestie de aur ca să măsoare cetatea,[†] porțile și zidul ei. ¹⁶ Cetatea avea patru colțuri,[†] iar lungimea ei era egală cu lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia de măsurat: avea douăsprezece mii de stadii.[†] Lungimea, lățimea și înălțimea ei erau la fel.^{† 17} Și i-a măsurat și zidul: o sută patruzeci și patru de coți,[†] măsură omenească pe care o folosea

îngerul. ¹⁸ Zidul ei este din jaspis, iar cetatea era de aur curat, asemenea sticlei curate. ¹⁹ Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre prețioase: prima temelie este de jaspis (verde cristalin), a doua de safir (albastru), a treia de calcedoni (multicoloră, agata), a patra de smarald (verde-albastru), ²⁰ a cincea de onix (sau sardonix, maro și alb), a șasea de sardis (roșu închis), a șaptea de hrisolit (verde-galben deschis), a opta de beril (roz), a noua de topaz (galben), a zecea de hrisopraz (galben-verde), a unsprezecea de turcoaz (roșu-

[†] 21.13 Cele trei porți în cele patru laturi ale cetății, arată că este deschisă pentru toți oamenii din cele patru colțuri ale lumii, într-un mod desfârșit, care mărturisește lucrarea Sfintei Treimi.

[†] 21.14 Cele 12 temelii care au numele apostolilor arată că Ierusalimul ceresc este fundamentat pe lucrarea lui Isus mărturisită și vestită de cei 12 apostoli, adică pe temelia Noului Legământ prin Hristos.

[†] 21.15 Măsurarea cetății înseamnă o lucrare de reconstrucție, restaurare, planificare veșnică, de structură perfectă și ordine. În alte situații, măsurarea poate să însemne și judecată.

[†] 21.16 Cifra 4 poate să indice faptul că asigură o locuință pentru toți oamenii mântuiți, veniți din întreaga lume, din cele 4 puncte cardinale.

[†] 21.16 Măsura indică 12x1,000, adică o măsură a Bisericii, cu 12 apostoli și nenumărați oameni mântuiți dintre păgâni (1,000). Pe ansamblu, dimensiunea pe o latură este de 2,200 sau 2,400 km (un stadiu avea aproximativ 185m).

[†] 21.16 Există doar două figuri geometrice care să respecte aceste condiții: cubul sau piramida. Așadar, Ierusalimul ceresc este fie un cub gigantic, fie o piramidă uriașă.

[†] 21.17 Măsura indică din nou poporul Israel și Biserica, 12x12. Cei 144 coți înseamnă aproximativ 65m, dar mesajul este mai ales legat de mântuirea tuturor celor credincioși, veniți fie din Israel, fie dintre Neamuri.

portocaliu), a douăsprezecea de ametist (violet).^{† 21} Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece pietre prețioase și piața cetății este din aur curat ca sticla străvezie.[†]

²² Și nu am văzut nici un Templu în ea, pentru că Templul ei este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, și Mielul.^{† 23} Iar cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună ca să o lumineze, fiindcă slava lui Dumnezeu o

luminează, iar lumina[†] ei este Mielul.^{† 24} Neamurile vor umbra în lumina ei, iar împărații pământului își vor aduce în ea măreția lor.^{† 25} Porțile ei nu se vor închide ziua niciodată, și acolo nu va fi noapte.^{† 26} Și în ea vor fi aduse măreția și onoarea popoarelor.²⁷ În ea nu va intra nimic murdar,[†] nici cel care săvârșește nelegiuiri și nici cel mincinos, ci numai cei scriși în Cartea vieții Mielului.

^{† 21.20} Cele 12 pietre prețioase ale temeliei apostolilor sunt o paralelă la pietrele prezenței și mărturiei lui Dumnezeu, de pe pieptarul preoților din Vechiul Testament.

^{† 21.21} Perfecțiunea și caracterul integru a diamantelor din care sunt făcute porțile arată perfecțiunea lui Dumnezeu. Străzile de aur arată calitatea cetății. Dacă cetatea Ierusalimului ceresc este un simbol arhitectonic pentru Mireasa Mielului - adică pentru Biserică, aceste detalii arată frumusețea și durabilitatea morală perfectă a celor credincioși.

^{† 21.22} Cetatea nu are Templu, nici nevoie de soare ori lună. Dumnezeu este sursa de lumină și prezența Lui asigură o stare de închinare și laudă continuă. Dumnezeu și Mielul sunt în centrul ei. Adică Sfânta Treime eternă și Dumnezeu în forma sa întrupată, Domnul Hristos.

^{† 21.23} Lit.: „făclia”. ^{† 21.23} Lumina spirituală devine lumină fizică. Dumnezeu este sursa luminii, la fel ca în Geneza, înainte de crearea soarelui și a lunii.

^{† 21.24} Gloria caracterului celor credincioși, adevărați împărați ai pământului, va fi adusă în cetate și o va împodobi.

^{† 21.25} Ritmurile lumii nu vor mai include seară și dimineață, noapte și zi, ca în Geneza 1. Acum a venit ziua eternă, lumina fără sfârșit. ^{† 21.27} Murdar moral. Sau: „întinat”.

Râul apei vieții și pomul vieții

22 ¹Și mi-a arătat râul curat al apei vieții, strălucitor ca un cristal, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, ²în mijlocul pieții cetății.† De o parte și de alta a râului era pomul vieții, rodind de douăsprezece ori, dându-și rodul în fiecare lună.† Iar frunzele pomului vindecau popoarele.†

³Și nimic blestemat nu va mai fi acolo.† Iar în ea va fi tronul lui Dumnezeu și al Mielului, iar robii lui îi vor sluji.† ⁴Ei îi vor vedea fața și Numele lui va fi pe fruntea lor.

⁵Acolo nu va mai fi noapte și nu va fi nevoie de lumina lămpii și de lumina soarelui, fiindcă Domnul Dumnezeu îi

va lumina.† Și vor domni în vecii vecilor.

Cuvinte finale

⁶Și mi-a spus: „Aceste cuvinte sunt adevărate și vrednice de crezare, iar Domnul Dumnezeuul duhurilor profeților l-a trimis pe îngerul lui să le arate robilor săi cele ce trebuie să se întâmple în curând.” ⁷„Iată, Eu vin curând! Fericit este cel care păzește cuvintele profeției acestei cărți!”

⁸Și eu, Ioan, sunt cel care am auzit și am văzut acestea. Și când am auzit și am văzut, am căzut să mă închin la picioarelor îngerului care mi-a arătat lucrurile acestea. ⁹Dar el mi-a spus: „Vezi să nu faci asta! Eu sunt slujitor împreună cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu

† 22.2 Este un singur râu, aici, pe când în Edenul din Geneza erau 4. Acesta însă este Râul vieții. În Apocalipsa 21-22 are loc o reconstituire parțială a Edenului, dar la un nivel clar superior, considerabil mai complex. † 22.2 Fie rodea câte o serie de nouă de rod în fiecare lună, fie aducea douăsprezece roduri diferite, în fiecare lună a anului. † 22.2 Nu înseamnă că există boli, care trebuie vindecate, ci acele frunze

întrețin o stare de sănătate continuă. Pomul vieții poate fi simbolic. † 22.3 Nimic vrednic de blestem înseamnă că nici pomul cunoștinței binelui și răului nu mai este aici. De fapt, toată cunoașterea despre bine și rău vine din Dumnezeu și El o transmite nemijlocit copiilor săi. † 22.3 Sau: „îi slujesc”. Ori „i se închină”. † 22.5 Lipsa nopții și a zilei, înseamnă o zi perpetuă. Nu se știe dacă în universul cel nou, în restul său, va mai fi lumină și întuneric. Dar pe pământul cel nou, în Ierusalimul ceresc va fi o lumină continuă.

cei care păstrează cuvintele acestei cărți. Lui Dumnezeu să te închini!”¹⁰ Și mi-a spus: „Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți, fiindcă vremea este aproape.”¹¹ Cel nedrept să rămână nedrept pe mai departe, și cel necurat să rămână necurat, iar cel drept să trăiască în dreptate[†] pe mai departe, și cel sfânt să se sfințească în continuare!”

¹² „Iată, Eu vin curând, iar plata mea vine cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele sale.”¹³ Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul.”

¹⁴ Fericiți sunt cei care își spală veșmintele ca să aibă drept[†] la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate.

¹⁵ Afară[†] rămân câinii, vrăjitorii, desfrânații și ucigașii, idolatrii și oricine iubește și spune[†] minciuna!

¹⁶ „Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul meu să spună

Bisericilor mărturia aceasta. Eu sunt Rădăcina și Urmașul lui David,[†] Steaua care strălucește dimineța.”

¹⁷ Iar Duhul și Mireasa spun împreună: „Vino!” Iar cine aude să spună, la fel: „Vino!” Iar cine este însetat să vină, cine dorește să primească în dar apa vieții.

¹⁸ Eu îi mărturisesc oricui ascultă cuvintele profeției acestei cărți: dacă cineva le va mai adăuga ceva, Dumnezeu îi va adăuga plăgile care sunt scrise în cartea aceasta.¹⁹ Iar dacă cineva va scoate ceva din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu îi va scoate și lui partea din pomul vieții și din cetatea cea sfântă, care sunt arătate în cartea aceasta.

²⁰ Cel care dă mărturie despre aceste lucruri spune: „Da, vin curând!”

„Amin! Vino, Doamne Isuse!”

²¹ Harul Domnului Isus să fie cu toți!

[†] 22.11 Lit.: „să facă dreptate”. [†] 22.14 Lit.: „autoritate”, „stăpânire”, „putere”. Adică, acces valid, încuviințat de Dumnezeu. [†] 22.15 Înăuntrul Împărăției și al Cetății este mai mare și etern, față locul numit „afară”, care este un loc restrâns, al pedepsei eterne. [†] 22.15 Lit.: „face”. [†] 22.16 Gr.: genos: „descendent”, „urmaș”.